

Hadet

Hadets forfærdelige og morderiske væsen er så svær at se og forstå hos os selv. De andres had og ondskab er lettere at se, men også svær eller umulig at forstå, fordi rødderne er så dybt, dybt ubevidste hos næsten alle.

Had og ondskab er en konsekvens af jeg-dannelse og menneskets stærke intellekt - en reaktion på undertrykkelsen, som begyndte med uddrivelsen af paradiset. En fortvivlende og dræbende konsekvens både i det indre og ydre - forskellig i omfang og karakter fra person til person afhængigt af biologiske, psykologiske og sociale forhold med mere, både lokalt og i bredere forstand.

Hadet mod mor og far, som Jesus omtaler, og ondskaben har disse dybe rødder, knyttet til det tidlige tab af uskyld, åbenhed og tillid samt evnen til hengivelse og kropslig frihed og glæde med mere. Her er korset, Jesus omtaler og lidelsen, Buddha påpeger. Det er her smerten begynder: adskillelsen fra Gud og næsten, initieret af slangen og biddet af det forførende æble.

Konflikten i vores egen natur er en kolossal, men ubevidst drivkraft i den enkeltes og menneskehedens historie, set og fortalt af Jesus, Buddha, LaoTse og de mange andre mystikere, men ikke af så mange andre.

Fornægtelsen af eget had og egen ondskab er stadig massiv hos langt de fleste.

Drabet på børnenes livsglæde i større eller mindre omfang, svækkelsen af deres vitalitet, forstås ikke. Vi vil det jo ikke. Det sker blot - ligesom af sig selv.

Men vores natur rummer også medfølelse og givende næstekærlighed. En uimodståelig kraft, det sande grundlag for menneskelighed og grunden til, at vi kan holde ud at leve trods ondskabens og hadets frygtelige styrke i det store og små.